

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

טעם מנהגינו לומר את פסוקי זתקח מרים וגו' לאחר השירה

כתב מהרי"ץ ב'עץ חיים' (ח"א עמי כה) וז"ל: ונהגו קדמונינו לומר גם ותקח מרים להזכיר גם מה ששרה מרים הנביאה לעורר זכותה והנשים צדקניות **שעממה:** אחות אהרן, דרך הכתוב ליחס אל גדול האחים. או לפי שמטר נפשו עליה כשנצטרעה לכך נקי אחותו **וגם כדי להזכיר שלשתן בשירה, ומכאן גם כן סמך למ"ש שהמנהג לומר פרשת ותקח מרים, עכ"ל.**

ואמירת פסוקי 'ותקח מרים וגו' כבר הוזכר בסידור **רב סעדיה גאון** (בסדר תפילות החול עמי ל"ד) וז"ל: שהנהגין לומר שירת הים, אומרים עד כי אני הי רופאיד, עכ"ל.

וכן משמע בסדר **רב עמרם** בתפילת שחרית דיו"ט ראשון דפסח.

ולפי מה שמפרשים **הרשב"ם והחזקוני ועוד..** שהפסוק 'כי בא סוס פרעה' אינו קשור לשירה אלא לפסוקים שאחריו 'ותקח מרים וגו'. הכרחי לאמרו למי שמסיים את פסוק 'כי בא סוסי וגו'.

ויבארות יצחקי (הלי ברכות השחר אות ס"ב) הוכיח שכן נראה דעת **הרמב"ם** יעו"ש באורך.

(ערוך מתוך 'בארות יצחקי' שם ועיו"ש עוד באורך)

וּתְשֵׂא רַבְקָה אֶת עֵינֶיהָ וַתֵּרָא אֶת יַצְחָק וַתִּפֹּל מֵעַל הַגְּמֹל: וַתֹּאמֶר אֵל הַעֲבָד מִי הָאִישׁ הַלְזֶה הַהַלֵּךְ בְּשָׂדֵה לְקִרְאָתֵנוּ וַיֹּאמֶר הַעֲבָד הוּא אֲדֹנָי וַתִּקַּח הַצֵּעִיר וַתִּתְקַס: וַיִּבְאֶה יַצְחָק הָאֵהֱלֶה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רַבְקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֶּאֱהָבֶהּ וַיִּנְחֶם יַצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ: (כר. סד-סה, סז).

כל המתבונן בפסוקים אלו שואל, למה כשראתה רבקה את יצחק מפלה מעל הגמל, וכן למה כיסתה פניה?

והרמב"ן בפירושו כתב וז"ל: ולדעתי בראות רבקה איש הולך לקראתה בשדה שירט הדרך והלך בשדה לעומתם ידעה כי הוא בא לראותם ולקרוא לשלום או להכניסם אל ביתו ללון עשתה כדרך **מוסר הנשים לעמוד בהצנע,** עכ"ל.

עלינו לזכור רבקה היתה אז בגיל **שלוש** בלבד! עם כל זאת קיימה את מוסר הנשים מדעתה ומרצונה. ועניין זה וסיפור מעשה אליעזר ליצחק כיצד בחר את רבקה לאשה עבורו, לא הספיקו ליצחק ועל כן לא נשא אותה מיד אלא הכניסה לאהל שרה אמו, ואחר שראה שמעשיה מתקנים כמעשי אמו רק אז נשאה כמבואר בתרגום אנקלוס וזה מדויק בפסוק. ולא לחינם הכניסה שם, כי אהל שרה זהו היה אהל ידוע שהוא של שרה בלבד מפני צניעותה, ועל כן זכתה שענן השכינה היה קשור על אהלה.

ומדוע הארכנו בעניין צניעות האשה כאן, כי כבר מובא במדרשים (במדבר רבה פי ב', תנחומא פי אחרי מות) וז"ל: **אָמְרוּ חֲכָמִים. שְׁבַע עָבָר בְּנִים הָיוּ לְקַמְחִית וְכָל שְׁמִשּׁוֹ בְּכַהֲנָה גְדוֹלָה. וְכִנְסוּ חֲכָמִים אֶצְלָה אֶמְרוּ לָהּ, מַה מַּעֲשִׂים טוֹבִים יֵשׁ בְּיָדֶיךָ? אָמְרָה לָהֶם כֶּף יַעֲרֹו עָלַי אִם רָאוּ קוֹרוֹת בֵּיתִי שְׁעוֹרוֹת רֹאשֵׁי מַיִם, אֶמְרִין כָּל קַמְחָא קַמְחִין, וְקַמְחָא דְקַמְחִית קַמְחָה סְלֵת, וְקָרָאוּ עָלֶיהָ הַפְּסוּק הַזֶּה (תהלים מה, יד): כָּל כְּבוֹדָהּ בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה וְגו', וכתב רש"י (יומא מז): ראיתי בהשי"ס ירושלמי כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, אשה צנועה ראויה לצאת ממנה כהן גדול הלוש משבצות זהב:**

ללמדינו שחינוך הבנים תלוי בצניעות אם המשפחה ולא פלא שבתימן שהקיפו אמותינו על צניעותן ואפילו ילדה קטנה מענת שנולדה כיסו ראשה לבל יראו כלל שערות ראשה, זכו לגדל דורות ישרים וכשרים. וסיפר הרה"ג משה רצאבי שליט"א על אשת הרב יחיא אלשיך זצ"ל תלטי"א, מעשה היה והיתה בברית של אחד מצאצאיה והיתה צריכה לצאת מחסעודה לדרכה, אך בהגיעה לעבור לכיוון היציאה ראתה שהגברים יכולים לראותה וזאת על אף שהיה מרחק רב מהיכן שהיא צריכה לעבור, משכך חזרה לאחוריה ולא הסכימה לעבור עד שהביאו קרטון גדול שכיסתה בו את עצמה כשעברה. וזה המעשה אירע כשהיא כבר זקנה מאוד.

לאפקי היום מהדור המשכ"ל אשר פשה הנגע בבתי טובים ויראים שלא מלבישים כיהות את הבנות בעודן קטנות בטענת הרי הן עודן קטנות ולא מבינות וגורמין שחומת הצניעות בלבן לא תהיה עדינה ורגישה, וממילא כשגדולות קשה לשנותן כי אז כבר הן הורגלו לבגדים קצרים וטוענות שחם להן וכי ב"מ.

וחברנו הרב אריאל מלאכי שליט"א בדברו בעניין זה אמר שמכיר הוא בנינים גדולים וידועים שבניהם אינם הולכים בדרכיהם ואם נבדוק בשורש נראה שאין האם מהלכת בצניעות כיהות לבנות ישראל הצנועות והיראות.

וכל זאת כתבנו, כי לעיתים רבות הורים מחפשים עצות בנפשם להוליך בניהם בדרך טובים, אך הם במו ידיהם מכשילים עמצם ולא יעזור כל העצות שבעולם, אם חומת הצניעות פרוצה בביתם. על כן ראשית יאריכו וירחיבו הנשים שמלותיהן וחצאיותיהן ולא יסתמכו על המקליין בעיניהם. וח"ו ששערה תציץ ממטפחותיהן, ואת "הפיאות" ישאירו לבעליהן. ובעה"ת יזכו לבנים ובני בנים עושין רצון בוראיהן.

לידידיעו היקר והנכבד **היה דוד עווד** חי"י משווק ציון להגדרה
על עזרתו הרבה ותרומתו הנכבדה, הוא רעוא שיראח ברכה בעמלו, ויפתח הי לו שערי אורה וברכה מידו
הברוכה והמליאת, ויוכח לבנים ובני בנים צדיקים ויראים הולכים בדרכי אבותינו וקדושים, אמן.

מכתבי רבותינו

מהר"ר צאלח זעק"ל
מספרו 'פרי צדיק עמי' ל"ז

אחר סעודה שניה בשבת – לימוד תורה בבית הכנסת

... ויברך ברכת המזון, והולך לבית הכנסת לענג נפשו ונשמתו בעסק התורה, שהוא העונג האמתי, כמו שייסד הפיטן באומרו, ועונג נפשות פירוש ודרשות ללמוד תורה נקיה, ויזהר כל היום שלא ידבר דברים בטלים אלא ביראת ה' כל היום.

וראינו להעתיק כאן, דברי ר' יצחק אבן עראמה זכרונו לברכה, שכתב בפרשת וישמע דף קכ"ד, וזה לשונו, ודבור השבת כנגד שבתאי, כי לא ימצא לילה ויומם, שימשלו בהם שבתאי ומאדים רק היום הזה, ולזה אין ראוי לעשות בו מלאכה, כי לא יצליח, רק יתעסק ביראת ה' לבד, ע"כ.

לא נתנו שבתות וימים טובים לישראל אלא ללמוד בהם תורה, וזה צד מיתרון הנפש.

עוד כתב בפרשת ויקהל דף קמ"ט, וזה לשונו, הפן האחד, מצד מה שהוקבע יום אחד בשבוע, בו ינוחו מכל העסקים הזמניים, אשר זה סבה חזקה, שהמון העם יפנה לבבם, להקהל ולעמוד על נפשם, לשמוע מפי המלמד, ולקרוא כלם בשם ה' מקרא ומשנה ותלמוד, איש לפי ערכו, והמשכילים ימצאו נחת רוח, כי יבקשו תורה מפייהם, ויזהירו אותם על המצות, ודורשין להם הלכות יום ביומו, וענין שבת בשבתו, כמו שנמצא מנהג קבוע לכל בני ישראל במושבותם, כי על זה אמרו בתלמוד ירושלמי, לא נתנו שבתות וימים טובים לישראל, אלא ללמוד בהם תורה, וזה צד מיתרון הנפש, שאמרו חז"ל, שיש לאדם בשבת, כי ההכנה גדולה בו, אם מצד המלמדים, ואם מצד הלומדים.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

וזה היא אחת הכוונות שאמרו במדרש, מצינו בתורה בנביאים ובכתובים, ששקולה שבת כנגד כל המצות, בתורה מנין, (שמות ט"ז כ"ח), 'עבד אנה מאנתם לשמור מצותי ותורותי ראו כי ה' נתן לכם השבת', בנביאים, דכתיב, (ישעיהו נ"ו ב') 'ישומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע', בכתובים, דכתיב, (נחמיה ט"ו י"ג) 'ועל הר סיני (לשון הפסוק: ירדת) ודבר עמהם מן השמים ותתן להם משפטים ישרים ותורות אמת ומצות טובים ואת שבת קדשך הודעת להם', וזה במה שבו מההכנה הגדולה אל כלל האומה וכתותיה, אל העסק בספרים האלהיים עם פירושיהם ודקדוקיהם, אשר עם זה ישמעו וילמדו האנשים והנשים והטף את כל מצות ה', ויעשו אותם, והרי מצינו, ששקולה שבת כנגד כל המצות, מצד מה שנמצא תועלתה בהתעסקם בתורה בנביאים ובכתובים, והיא כוונה נאותה מאד. וכבר נמצא בפרשה אשר לפנינו, זה השקול עצמו, במה שאמר, (שמות ל"ה א') 'אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי (לשון הפסוק: יהיה לכם קדש) שבת שבתו לה'. כשיבן מאמר אלה הדברים, על כל שנצטוו בהם ה', אלא שהביאו רז"ל הקודם בתורה, כי כדאי הוא לרמוז, אל מה שאמרנו מהמקרא. וענין השקול עצמו ג"כ חז"ל בתקון הברכה, רצה והחליצנו ה' אליהו במצותיך וכי'.

לרפואת
רות בת ישי
בתוך שכחע"י

בדרכיהם אתהלך...

בעוד שלושים יום

יהודי שלא שמר תורה ומצוות מאשדוד, נחה עליו רוח ממרומים, ובעקבותיה החל לחזור בתשובה. הלה, זנח את דרכיו הנלוזות ושב לצור מחצבתו, אל היהדות המקורית והצרופה. אולם לדאבון לבו, אשתו שהיתה שקועה בתאוות הגשמיות של החיים החילוניים, לא באה לקראתו, ולא שתפה עמו פעולה בניהול אורח חיים חרדי.

מכיון שכך, נוצרו בין השנים חילוקי דעות ומחלוקות, כשכל אחד שואף למשוך את הצד שכנגד לדעותיו ולאורח־חיי. משתכפו המריבות, גמלה ההחלטה בלב הבעל להפרד מאשתו הסוררת, אולם קשיים ומכשולים רבים נערמו בפניו, אשתו דאגה להציב אבני נגף רבות בדרך לגירושין, והכשילה אותו בכל מהלכיו.

היהודי לא נואש ונעזר בעורך דין לסיום הפרשה, והלה שהיה ממולח וחרוף, עשה כמיטב יכולתו תוך ניצול מיטב ידיעותיו המשפטיות, כדי למתן את דרישות האשה לצורך נתינת הגט, אך הדבר לא עלה בידו. האשה הציבה תנאים קשים ובלתי מתפשרים, ואף שכרה עורך דין להגנתה. בתום דיונים מפרכים, הרים העורך דין ידיו ביאוש ואמר ליהודי – "אם יצמחו שערות בכף ידך, תזכה ביום מן הימים לתת גט לאשתך".

דברים אלו, הדאיבו את נפש היהודי אשר רצה בכל מאודו לגרש את אשתו, ולזכות לנהל אורח חיים תקין על ברכי היהדות. בצר לו, יעצו לו ידידיו לעלות לירושלים, אל הצדיק המקובל הרב מרדכי שרעבי, לשפוך לפניו את מר שיחו ולבקש מפיו עצה ותושיה.

היהודי לא איחר לעשות את הדבר ועלה לירושלים. בהגיעו לחצר בית רבנו, ראה אותה מלאה מפה לפה באנשים ונשים, מכל שכבות העם ועדותיו, כולם ממתנינים בחרדה ובהתרגשות להכנס לצדיק, ובצאתם מלפניו נכרת על פניהם הרגשת הרוחה. היהודי המתין באורך רוח לתורו, וכאשר זכה להכנס לקודש פנימה, התרגש לנוכח מראהו של הצדיק, הוא נפל מלוא קומתו ארצה, השתטח לרגלי רבנו ובכה ללא הפוגה...

בני ביתו של הצדיק, חשו להרים את היהודי ולהשקטו מבכיו, אולם רבנו עצר בעדם ואמר "הניחו אותו לבכות, הניחו אותו, תנו לו לפרוק את המועקה שבלבו..." והיהודי בכה ובכה ובדמעותיו כמו ספר לצדיק את כל עברו...

משסיים לבכות ומחה את דמעותיו, פנה אליו רבנו ושאלו בְּרוּך, "בני, האם גמרת את בכיתך?" – הלה, נענה בחיוב. "ובכן", – המשיך הצדיק – "מה בקשתך?"

"המשך בעמוד הבא"

לרפואת
יחיא בן שלום
בתוך שכחע"י

לזשיק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לזשיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

ותמות שרה בקרית ארבע וגו'. (בראשית כג, ב).

לרפואת
יוסף בן יחיא
בתוך שכחע"י

מהליכות אבותינו

שינון התורה על פה

גמרא (תענית ת.) ריש לקיש אמר **אם ראית תלמיד שלמדו קשה עליו כברזל בשביל משנתו שאינה סדורה עליו שנאמר, (קהלת י. ז) והוא לא פנים, קלקל. מאי תקנתיה? ירבה בישיבה, שנאמר (קהלת י. ז) וחילים יגבר ויתרון הכשיר חכמה, כ"ש אם משנתו סדורה לו מעיקרא. כי הא דריש לקיש הוה מסדר מתניי ארבעין זמנין [פירושו: כמו ריש לקיש שהיה משנן את המשנה ארבעים פעם] כנגד מי יום שניתנה תורה ועייל לקמיה דרי יוחנן [פירושו: ונכנס ללמוד לפני ר' יוחנן]. רב אדא בר אהבה מסדר מתניי עשרין וארבע זמנין [פירושו: משנן את המשנה עשרים וארבע פעמים] כנגד תורה נביאים וכתובים ועייל לקמיה דרבא [פירושו: ונכנס ללמוד לפני רבא], ע"כ.**

ידוע ומפורסם שלא רק בפרשה היו בקיאים אבותינו על פה אלא כל סדר למוד אבותינו היה שינון על פה. וכפי שידוע לכל שהרבה שוחטים היו בקיאים בהלכות שחיטה וטרפיות על פה. ונזכיר מעשה אחד מיני רבים שאינו ידוע לרבים ונדפס בקונטרסי יחידושי מארי חיים כסארי (עמי קלח) וז"ל: ר' סאלם צברי ז"ל (שעריה) לא פסיק פומיה מגירסא ואף בעת שעסק לפרנסתו בניקיון בישיבת קול תורה היו שפתותיו מרחשות, בחורים היו שואלים אותו מה אתה אומר, והיה מגביה את קולו פעמים היה זה רמבי"ם ופעמים משניות, וכך כל הזמן לא פסיק פומיה מגירסא. את עבודתו היה עושה בזריזות ושאר כל היום היה יושב בבית המדרש יאמשינובי ולומד ללא הפסק, לכבוד שבת היה חוזר לביתו ובתחילת שבוע חזר לישיבה וכך כל ימיו היה פרוש ומנותק מהיות העולם ודבק בשקידת התורה.

יש לדעת מה צורך להודיענו בכל אלה הפרטים: בקרית ארבע, היא חברון, בארץ כנען. דהיה די שיאמר בארץ כנען, ותו, לא היה צריך לומר בארץ כנען, דכבר אנו יודעים מסדר המקראות שהיה דר בארץ כנען והיה די שיאמר בדרך קצרה, ותמת שרה ויבא אברהם לספוד לשרה.

ואפשר לתת טעם על דרך הרמז בהקדים מה שאמרו רז"ל ע"פ אדם כי ימות באהל, באהלה של תורה שר"ל שאין דברי-תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה וכמ"ש באבות: כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל.

עוד נקדים מ"ש בזהר בד"מ ע"פ ויבא אברהם לספוד וכי אברהם זה הנשמה, שרה זה הגוף וכי. אמר רבי בו אי"ר זריקא כשהנשמה ראויה לעלות למקום עדנה קודם מגינה על הגוף הקדוש שיוצאת משם ואחר-כך עולה למקום מעלתה יעו"ש.

ועל פי זה נראה לומר דבא הכתוב ללמדנו דרך קנין התורה שצריך האדם ליגע ולהצטער בעסק התורה ובא הרמז בזה ותמת שרה הרומז לגוף. בקרית ארבע, קרי ביה בקרית ארבע הרומז לתורה שהיא כלולה מארבעה פנים שהם פרד"ס. וצריך גם כן לקנות לו חבר כמ"ש באבות וקנה לך חבר, כדי שבזה יהיה תלמודו קב ונקי וזהו היא חברון מלשון חבר ועל-ידי-זה יזכה לחיי העולם הבא הנקראת ארץ החיים, החיים הנצחיים, והיינו בארץ כנען שכן תמצא תיבת כנען במ"ק כמנין החיים במ"ק. אי נמי חברון, לשון חברו שצריך לחדש חידושים בתורה ולחברם ולכתבן ועל-ידי-זה זוכה גם כן שמגלים לו רזי תורה כמ"ש בספר מגיד מישרים יעו"ש. ואז כשמסתלק מזה העולם השפל, מתעלה נשמתו מעלה מעלה וגם הגוף יהיה לו מעלה שיהיו שפתותיו דובבות בקבר וזהו ויבא אברהם שהוא רומז לנשמה לספוד לשרה הרומז לגוף. הכונה כשיסתלק מזה העולם שפי' ויבא ל' הערב כמו ובא השמש וטור שהווא לשון הערב שמש, אז על-ידי עסקו בתורה וחידושי שחידש יזכה שתהיה הנשמה מגינה על הגוף בקבר ושפתותיו יהיו דובבות כשאחרים לומדים חידושי וזהו לספוד לשרה שהוא ספור שבחיו שנקרא הספד ואין לך ספור שבח גדול מעסק התורה וחידושי שחידש בהיות הנשמה בגוף ועל-ידי-זה תהיה מעלה לגוף ולנשמה וכמ"ש בזהר ובכמה מקומות. ה' יזכנו ללמוד וללמד וחדש חידושי של אמת.

(יענף חיים'י למהר"א אלנדאף זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

המושך מהעמוד הקודם

היהודי, נרעש ונפחד מזיו כבודו של רבנו, ענה בעינים מושפלות - "רבי, ברכני נא שאזכה לשוב בתשובה שלימה ואמיתית!" - רבנו שש למלא את בקשת היהודי וברכו, וכיון שידע כי על לב היהודי מעיקה צרה צרורה אחרת, שאלו שוב - "יומה עוד בקשתך?" - באנחה כבידה המשברת חצי גופו של אדם, סיפר היהודי לרבנו את בעייתו, ונשא עינים כוספות לשמוע את דברי תנחומיו.

רבנו שקל בפלס דעתו את הענין מכל צדדיו והקב"ה, ונענה בקול בוטח ומצוה "בעניי, בעוד שלושים יום תזכה לגרש את אשתך..." דברי רבנו היו ליהודי כמים קרים לנפש עיפה, הוא יצא מלפניו בצעדים מאוששים, ועל פניו רחפה בת-שחוק קלה.

והנה, בדיוק כשחלפו שלושים יום מאז הביקור בירושלים, התקיים דיון סוער בבית הדין באשדוד, במהלכו טענו שני הצדדים את דרישותיהם הקוטביות, ולאחר דין ודברים ממושך, הצליח היהודי לתת גט לאשתו בביה"ד.

העורך-דין שטפל אישית בענין, השתאה לנוכח הסיוס המהיר והמוצלח של פרשת הגירושין, ולא הסס להביע את תמיהתו בגלוי באזני היהודי, ולשאלו כיצד קרה הדבר.

היהודי, שהיה נרגש עד עמקי נשמתו, בידעו כי בזכות רבנו מרדכי שרעבי הגיע לרגע חשוב זה, נענה בקול רווי אמונה ובטחון ואמר - "כל דבר בעולם אפילו מה שנראה כבלתי אפשרי, כשהולכים לצדיקים הריהו נהפך למציאות. הייתי אצל הצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי מירושלים והוא בפיו הקדוש גזר שבעוד שלושים יום תסתיים הפרשה, וכך אמנם אירע, כי צדיק נוצר והקב"ה מקיים".

(יזרד צדיקים'י ח"ב עמ' 334)

צחצוחי לשון

טיפוס - מה שכיום
אומרים טיפוס.

לרגל יומא דהילולא
של הרב מרדכי שרעבי זצוק"ל

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י

תפארת בנים

מרגש לראות... וכ"ש לשמוע את תפילתו

השבוע חל יום פטירתו של הרב מרדכי שרעבי והרב יחזקאל אלשיך זצוק"ל בת"ת דובר מערכו וממעלתו למען יתאו להיות בנים כאבותו

אשר עין ראתה
וזיכרון לא יזכור
אשר לא יזכור
אשר לא יזכור
אשר לא יזכור
אשר לא יזכור
אשר לא יזכור
אשר לא יזכור
אשר לא יזכור
אשר לא יזכור

תלמידי כיתה א' סיימו בס"ד את פרשת נח ואף ערכו מסיבת סיום. אחת האמהות הגדילה לעשות והכינה עוגה מושקעת כצורת תיבת נח. יה"ר שיזכו לסיים את כל התורה מהחל עד גמירא, אכ"ר

עמכם הסליחה!
בגיליון בשבוע שעבר נשמט שם הזוכה על תמונת הרב שהנו: יהודה נתנמן ינאי כמו"כ בחלק מהגיליונות נשמט שם המסכתא שסיימו כיתה ד' שהינה מסכת סוכה

חכמי תימן

הרב סאלם בוסני זצ"ל

נולד בישוב היזם במחוז ארחב בני חשיש שבמרכז תימן בשנת תר"ס. למד תורה אצל גדולי החכמים באזורו, והוסמך לרבנות ע"י הרב הראשי מארי יחיא יצחק הלוי. עלה לארץ בעלייה הגדולה בשנת תשי"ט והתיישב בראש העין.

שימש שוחט, רב בית הכנסת. התפרנס מכתובות ספרי תורה וכתבי קודש.

נפטר בראש העין בשנת תשמ"ט

התודה...

לידידינו היקר והנכבד ה"ה מוטי גואטזה הי"ד מבגלי חברת המנפים אשר מסייע כמה שניתן לו השי"ת לכבוד ולצרכי תינוקות של-בית-רבן.

יה"ר שתשרה

הברכה...

בביתו ובכל מעשי ידיו, ויראקה בנים וגני בנים עוסקים בתורת האלודים, יראים ושלמים, עושים רצון שוקן גבוהים, בעלי חסדים טובים, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון

להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.

לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022